

Podle prohlášení dovolatelčina právního zástupce dopustila dovolatelka, že se uvedené usnesení stalo pravoplatným, a zjistila jeho obsah teprve po jeho právní moci. Že by obsahu tohoto usnesení vyhotoveného toliko v menšinovém jazyku (německém) nebyla rozuměla, dovolatelka ani netvrdila. Není zákonného ustanovení, že by doručení soudního rozhodnutí, vyhotoveného toliko v jazyku menšinovém místo v jazyku státním a menšinovém, bylo neplatné neb neúčinné. Cítila-li se dovolatelka dotčena doručením uvedeného usnesení, vyhotoveného pouze v jazyku menšinovém, ve svých jazykových právech, měla hledati nápravu u presidia krajského soudu v Z. jako úřadu dohledacího nad okresním soudem v M. (srov. rozh. č. 1490, 8165 Sb. n. s.); musila však, nesouhlasila-li i jinak s obsahem dotčeného usnesení okresního soudu v M., podati včas vhodný opravný prostředek, jinak musila počítati s tím, že usnesení nabude vůči ní právní moci. Ježto okresní soud v M. shora uvedeným usnesením exekuci vedenou proti Bedřichu S. zrušil a usnesení to nabylo moci práva, pozbylo dovolání právního podkladu.

Čís. 16666.

Záložny zřízené z kontribučenských fondů.

§ 10 zákona č. 31/1873 mor. z. z., že uvedené záložny mohou poskytovat osobní směnečné zápůjčky pouze na směnky vlastní, byl změněn předpisem § 6 zák. č. 57/1888 mor. z. z., podle něhož mohou takové záložny vystavovati i cizí směnky a poskytovat na ně zápůjčky na dobu nejdéle 6 měsíců.

Tím, že nevyplněná směnka, odevzdaná záložně, nebyla hned vystavena na dobu nejdéle 6 měsíců, byla sice lhůta podle § 6 zák. č. 57/1888 mor. z. z. překročena, ale nezachování toho předpisu nečiní směnku nicotnou.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1938, Rv II 965/37.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu, vydanému k návrhu žalujícího úvěrního ústavu v P., podal žalovaný směnečné námitky, v nichž mimo jiné uvedl, že kontribučenská záložna v J. ani podle zákona ani podle stanov nebyla oprávněna vystaviti spornou krycí směnku a že je proto neplatná (nicotná), takže z ní nemohlo vzejíti právo ani pro žalující úvěrní ústav. Nižší soudy ponechaly směnečný platební příkaz v účinnosti a odvolací soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: § 10 zák. z 23. března 1873, č. 31 mor. z. z., jenž ustanovoval, že směnky, na něž záložny zřízené z kontribučenských fondů (jakou je výstavkyne sporné směnky) mohou poskytovat osobní zápůjčky (§ 8 uved. zák.), mohou býti jen směnky vlastní (suché), na řád dotčené záložny, bylo změněno ustanovením § 6 zák. z 15. března 1888, č. 57 mor. z. z. podle něhož osobní zápůjčky mohou býti poskytovány na směnky na dobu nejvýš 6 měsíců a v němž podle § 3 se praví, že

ustanovení č. 31/1873 mor. z. z. platí dále jen potud, pokud nový zákon nemá zvláštních ustanovení. To se tedy týká i způsobu poskytování zápůjček na směnky, které není předpisem § 6 uved. zák. již omezeno jen na směnky vlastní. Ostatně nebyla záložna kontribučenského fondu jako osoba právnická, která se mohla samostatně právně zavazovati a nabývatí práv, v době vystavení sporné směnky směnečně nezpůsobilá podle § 1 směn. zák. I kdyby byla nezpůsobilá, nemělo by to podle § 2 směn. zák. vlivu na závazek odvolatele jako akceptanta směnky, jejíž platnost podle §§ 3 a 6 směn. zák. je nepochybná, a nemohou proto obstát odvolatelovy námitky proti žalobkyni, vůči níž by mohl vznášeti jen takové námitky, jež by plynuly ze směnečného práva anebo přímo proti žalobkyni jako oprávněné ze směnky (§ 87 směn. zák.). Procesní soud nepochybil po právní stránce, ponechal-li směnečný platební rozkaz, o němž jde, v platnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jest souhlasiti s odvolacím soudem, že § 10 zák. z 23. března 1873, č. 31 mor. z. z. byl změněn ustanovením zák. ze dne 15. března 1888, č. 57 mor. z. z. Vyplyvá to ze stylisace §§ 8, 10 zák. č. 31/1873 mor. z. z. a § 6 zák. č. 57/1888 mor. z. z. Pro tento názor svědčí také jednací řád kontribučenské záložny v J., který byl vydán v mezích zák. č. 30 a 31/1873 a č. 57/1888 mor. z. z. O zápůjčkách na směnky jednají §§ 20 a 21 jedn. ř. a souhlasí s §§ 6 a 7 zák. č. 57/1888 mor. z. z. Není tam ani zmínky, že by zápůjčky mohly býti poskytovány toliko na směnky vlastní. Podle § 6 zák. č. 57/1888 mor. z. z. a podle svého jednacího řádu mohla proto kontribučenská záložna v J. i vystavovati cizí směnky a poskytovat na ně zápůjčky. Žalovaný má sice pravdu, že lhůta podle § 6 zák. č. 57/1888 mor. z. z. byla překročena, nebyla-li směnka hned, jakmile byla nevyplněná odevzdána záložně, vystavena na dobu nejdéle 6 měsíců, a že funkcionáři kontribučenské záložny jednali při poskytnutí zápůjčky v souzeném případě proti uvedenému zákonu a § 20 jedn. řádu. Že by pro nezachování uvedených předpisů takto vystavené směnky byly nicotné, není však v zákoně stanoveno, nýbrž se v čl. II § 2 zák. č. 57/1888 mor. z. z. pouze uvádí, že zemský výbor má, shledají-li se nějaké závady, zaříditi přiměřenou nápravu a že jest také oprávněn členům užšího a širšího výboru, kteří povinnosti své poruší anebo zanedbají, uložití pořádkové pokuty po případě je též zbaviti úřadu.

Nelze proto přes dotčenou závadu pokládati směnku za nicotnou.

Čís. 16667.

Zákaz zatížení podle § 364 c) obč. zák. nebrání zajištění daní a veřejných dávek, třebaže nepožívají zákonného zástavního práva na nemovitosti, na níž vázne dotčený zákaz.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1938, R I 1544/37.)

Srov. rozh. č. 15813, 11969, 11082, 9883 Sb. n. s.